

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ

Ο ΝΕΟΣ

Στου γυαλού τήν ἄκρη βαθιά κοιμάται, —
καί ἀπαλά τὸ κύμα τὸν ναννουρίζει,
καί γλυκά τᾶερι τὸν τραγουδάει,—
ὁ Ἀγαπημένος!

Μὰ γιατί τὸ χέρι στήν ἄρμη ἀπλώνει;—
κρίνο ἀπορριγμένο σὲ ἄχανη στέρνα...
Πῶς τοῦ δοξαρεύει ὁ Ἥλιος τὰ μέλη!—
Ἄς τὸν ξυπνήσω...

Σίμωσα. Καί μένει κουφὸς στὸ βῆμα
πού ἄλλοτε ξυπνοῦσε φιλιῶν τραγούδια.
Στὰ μαρμαροστήθια, φριχτὸ ἓνα μαῦρο
τοῦ ἄνθισε γιούλι.

Βύσσινα τὰ χεῖλη... Μ' ἄς τοῦ φιλήσω
τὰ ἱλαρὰ πού βλέπουν γλυκά του μάτια.
Σκόθω : καί—ἄχ! ὠϊμένα! — δὲν καθρεφτίζουν
πιὰ τὴ μορφὴ μου!

Ο ΑΝΤΡΑΣ

Μοῦ ἔλειψε. Καί μοῦ εἶπαν : —Ἐν' ἄτι ἔλθω, —
μούγγριζε καί σείταν, κι ὀμπρός του ὁ φράχτης
μὲ κορμιά-λιθάρια κι ἀγκάθια-λόγχες.
Πῶς νὰ περάσῃ ;

Καί ἄσειστος Ἐκείνος, ἄνάνερος ἔλος,
μὲ ἀστραπή στή χέρα, βροντογελοῦσε,
τὸ ἄτι νὰ σηκώσῃ καί νὰ πετάξῃ
Βελλεροφόντης.

Καί, ἄχ! πικρὸ ἓνα βόλι τὸ γέλοιο πῆζει,
μὰ δὲν πέφτει ὁ ἥρωας, ὁ ἄσειστος στύλος.
Καί σὺν ἀπὸ Χάρου φτέρνα κρουσμένο
τὸ ἄτι πετιέται.—

Νά ! Ὁ νεκρὸς ὀργώνει πολέμα σπλάχνα,
ραίνοντάς τα—ὦ, ζήλεια! —μὲ θεῖον ἰχώρα...
Ἦ Ἄπιστε ! δὲν εἶναι τὰ καρπερά μου
πού ὀργωνε σπλάχνα !

Ο ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ

Ρίγος γιατί νοιώθω κρυφὸ στὰ μέλη ;...
Τί κορμί ! — Ἐνας βράχος φιλιδισί ἀρχαῖο,
κ' ἡ κορφή του γνέμα Νεράϊδας μὲ ὕσκα
ρούσα πλεγμένο !

Μὰ βουδὸ σιμά του τὸ δρῦ τὸ πολύδουο
πού χρησιμοδοτοῦσεν ἡ ἀρχαία Δωδώνη;
καί ἄλλαλο τὸ στόμα — βρύση πού ἐκέρνα
τὸ ἅγιο τραγούδι.

Μελανό, σθημένο δαυλι τὸ χέρι
πού — εἶναι χρόνια ! — ἀπλώθη στάγνὰ λαιμά μου,
καί φιλι στήν κόμη χρησμός μου ἐδέθη
«Καρδιές θὰ κάψῃς !»

Ἄχ ! πῶς ἔφλεξα ὄλη στὸ χᾶδι ἐκείνο,
καί πῶς μὲ παγώνει τώρα ἡ θωριά σου !
στερνέ μου καί πρῶτε—νὰ πῶ : ἐρωμένη ;—
πού δὲ μ' ἐχάρης !

Ο ΓΕΡΟΣ

Πάει κι αὐτὸς ὁ γέρος ! — «Αὐτὸς ὁ γέρος !» —
μέσα μου ἔκραζα, ἔταν ἔμπειρα, λάγνα,
τῆς νιότης σκαντάλια, τὰ ὕγρά του μάτια
μ' ἐγδυναν ὄλη !

Ντυμένα εἶναι τώρα μ' ἀγανὴ πάχνη,
καί τὰ χιόνια—ὕφάδι στὸ ἀχνὸ σημόνι
τῆς σεμνῆς γενειάδας—σάβανο μ' ἄγρια
κρίνα τοῦ ὑφαίνουν.

Ἄς τοῦ τὸ κεντήσω μὲ ὀπάλια δάκρυα !
καί ρουμπίνι ἄς τρέξῃ τὸ αἷμα στὰ στήθια
πού ἄσεμνα τοῦ ἀνοίγω, γοερὰ βογγώντας
τὸ μυρολόι !

Φεύγει, ὠϊμέ ! κ' ἡ μόνη παρηγοριά μου...
Πάει μὲ τοὺς λεβέντες στὴν Ἄδη κι ὁ Ἰσκιός !
Ἄ ! ἔλους μοῦ τοὺς πῆρεν ἡ Μία, ἡ Μεγάλη
Μάννα-Ἐρωμένη !